

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Bc. Ing. P. K., Ph.D. MBA,**
zastoupen Mgr. Danielem Grimmem, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Janáčkova 1089/20

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem 128 01 Praha 2, Na Poříčním právu 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2020 č. j. MPSV-2020/168502-923, o
dávku příspěvek na živobytí

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 8. 6. 2020 č. j. 21974/2020/BRU, kterým byla dle § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost o dávku příspěvek na živobytí a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
2. Žalobce konstatoval, že žalovaný správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodnil tím, že si je schopen zajistit příjem vlastním přičiněním. Vycházel toliko z jeho dobrého zdravotního stavu, schopnosti orientace v běžném životě a dosaženého vzdělání (aniž by zjišťoval obor vzdělání). Tyto skutečnosti však samy o sobě nemohou odůvodnit závěr, že je schopen vlastními silami dosáhnout zvýšení příjmů. Další dokazování k jeho osobním, majetkovým a sociálním poměrům ve vztahu k možnosti zajištění zvýšení příjmů žalovaný neprovedl. Závěry žalovaného tak nejsou dostatečně odůvodněny a podloženy spisovým materiálem. Žalobce poznamenal, že dávky hmotné nouze zajisté nejsou určeny jen osobám zdravotně či mentálně znevýhodněným, osobám bez vzdělání či osobám starším. Z dikce zákona plyne, že na pomoc v hmotné nouzi má nárok každá osoba, jejíž příjmy, sociální a majetkové poměry po odečtení přiměřených nákladů na bydlení, nedosahuje částky živobytí, a tato osoba nemůže příjem vlastním přičiněním zvýšit. Zdravotní stav ani dosažené vzdělání nemohou být jediným kritériem pro nepřiznání dávky. Žalovaný úvahy o tom, že může dosáhnout zvýšení příjmů, nikterak blíže nerozvedl. Především nekonkretizoval ve vztahu k jeho situaci a okolnostem případu. Jedná se o domněnku žalovaného, kterou lze zobecnit tak, že žádný žadatel s vysokoškolským vzděláním a pevným zdravím nemá na dávku nárok. Žalovaný proto pochybil, zdůvodnil-li svůj závěr těmito obecnými skutečnostmi, aniž by blíže zkoumal jeho osobní, majetkové a sociální poměry a udělal si celkový obrázek o situaci, v níž se nachází. Rozhodnutí žalovaného není založeno na zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro jeho vydání.
3. Žalobce dále uvedl, že správní orgány přehlížejí, že je již od roku 2015 v evidenci uchazečů o zaměstnání u úřadu práce. Po celou tuto dobu si aktivně hledá zaměstnání. Reaguje na nabídky práce a oslovuje potencionální zaměstnavatele. Jen v období od dubna 2019 do října 2019 oslovil více, než 50 zaměstnavatelů. Vždy byl odmítnut. Pracovní pozice, o něž se ucházel, byly nejrůznějšího charakteru, od vedoucích zaměstnanců, přes obchodní zástupce, až po asistenty. Rovněž se neomezoval pouze na Moravskoslezský kraj, ale reagoval na nabídky z celé republiky. Ani za pomoci úřadu práce se mu nepodařilo zajistit si stabilní zaměstnání. Důvod spatřuje především v tzv. „překvalifikovanosti“ ve spojení s věkem a dlouhodobou nezaměstnaností. Zaměstnavatelé nemají zájem přijímat do pracovního poměru člověka s doktorským titulem ve věku okolo 50 let, který byl delší dobu bez zaměstnání. Tato skutečnost musí být správnímu orgánu beze sporu známa z jeho úřední činnosti. Jeho možnosti překonat stávající nepříznivou majetkovou situaci vlastními silami tak jsou, i vzhledem ke stávající krizi, mizivé.
4. Žalobce vyslovil názor, že postupem správních orgánů byl nezákonně zkrácen na svém právu na pomoc v hmotné nouzi garantovaném článkem 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále vyslovil názor, že správní orgány překročily své pravomoci, když zcela pominuly jeho stávající situaci a závěry opřely o události, které se nevztahují k rozhodnému období, a které pro žádost nejsou vůbec relevantní. Na základě dávno

minulých skutečností (ale též domněnek) dovodily, že údajně je schopen si zajistit příjem vlastními silami, neboť byl schopen si jej zajistit v minulosti. Argument, že o příspěvek na živobytí žádal naposledy v květnu 2018, a proto nyní nemůže být v hmotné nouzi, protože dva roky z něčeho žil, se jeví úsměvným. Správní orgány by měly vycházet z momentální situace žadatele a skutkového stavu v době rozhodnutí. Ze skutečnosti, že v minulosti z něčeho musel žít, přece nelze vyvodit, že není v hmotné nouzi, resp. že není schopen ji vlastními silami překonat. I kdyby snad v minulosti byl schopen si finanční prostředky zajistit, neznamená to, že tomu tak je i nadále. Tím spíše, pakliže uspokojení svých potřeb financoval ze zápůjček, což správnímu orgánu sdělil. Každému musí být zřejmé, že takový způsob živobytí je dlouhodobě neudržitelný a že není možné neustále si půjčovat. K závěru žalovaného, že v době, kdy nepobíral dávky pomoci v hmotné nouzi, tj. od června 2019 do dne podání žádosti o dávku 31. 3. 2020 nebylo pro něho zjevným problémem zajistit si finanční prostředky na živobytí, ať již zápůjčkami či jinými zdroji příjmu, je dle žalobce neakceptovatelný. Skutečnost, že po dobu dvou let o žádné dávky nežádal, svědčí spíše o tom, že skutečně nehodlá systém sociálních dávek zneužívat.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval průběh správního řízení. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že příspěvek na živobytí je dávkou nárokovou, pokud jsou tedy splněny podmínky nároku na tuto dávku, je na základě podaného písemného či elektronického podání, dávka přiznána. Posuzuje se příjmová, sociální a majetková situace osoby a osob společně posuzovaných a také, zda si osoba (společně posuzované osoby) nemůže příjem zvýšit vlastním přičiněním. Zvýšení příjmu vlastním přičiněním se rozumí zvýšení příjmu řádným uplatněním nároku a pohledávek, prodejem nebo jiným využitím majetku a vlastní prací. Žalovanému, jakož i úřadu práce, je známo, že žalobci byl přiznán akademický titul „inženýr“ na Fakultě sociálně-ekonomických vztahů Trenčínské univerzity Alexandra Dubčeka v Trenčíně ve studijním oboru veřejná správa, a to v roce 2006, kdy mu bylo 37 let a na trhu práce se tedy už nějakou dobu pohyboval. Zhruba v polovině svého produktivního věku tedy mohl předpokládat, kde se v budoucnu na trhu práce nejspíše uplatní. V roce 2010 už jako inženýr získal titul „MBA“ ve vzdělávacím programu „komerční právník“ a v roce 2016 akademický titul „PhD.“ Žalovaný uvedl, že věk žalobce, jeho zdravotní stav, vzdělání i zjevně dobrá orientace v běžném životě mu umožňují, aby se o své živobytí staral sám a nehledal pomoc u státu formou příspěvku na živobytí. Stát nemá právo nutit žalobci nějaký způsob života, nemá však také povinnost žalobcům život financovat, je-li schopen si prostředky k němu opatřit sám. I přes dosažené několika násobné vysokoškolské vzdělání žalobce nebyl dlouhodobě nikde zaměstnán. Žalovaný poznamenal, že u vysokoškolsky vzdělaných osob, zejména pak s doktorandským vzděláním, je předpoklad, že jejich zaměstnanost je dosti jednodušší, než u osob bez vzdělání. Žalobce se navíc přestěhoval z města Bruntálu, kde je nezaměstnanost značně vysoká do Ostravy, kde je větší šance uplatnění se na trhu práce. Žalovaný tedy konstatoval, že žalobce si může žít, jakým způsobem uzná za vhodné, ale „za své“. Stát jej podporovat nemusí. Žalovaný dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Ads 258/2018. Konstatoval dále, že žalobce si zvyšoval své vzdělání i v době, kdy byl bez zaměstnání. Co ho tedy k tomu vedlo, když ne lepší uplatnění na trhu práce a zlepšení orientace v běžném životě. Žalovaný souhlasí s žalobcem, že rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci, ale v případě žalobce šlo i o zjištění celkových sociálních a majetkových poměrů a také o to, že se při posuzování nároku na

příspěvek na živobytí zjišťuje, zda má osoba (společně s ní posuzované osoby) možnost zvýšit si příjem vlastním přičiněním, kterým se rozumí zvýšení příjmu řádným uplatněním nároků a pohledávek, prodejem nebo jiným využitím majetku, vlastní prací.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
8. Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 31. 3. 2020 žalobce požádal o dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí. V žádosti uvedl pouze adresu svého trvalého pobytu a přiložil prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech, v němž uvedl, že nevlastní žádný movitý ani nemovitý majetek, stavební spoření ani kapitálové životní pojištění. V dokladu o výši měsíčních příjmů sdělil, že byl v měsících 12/2019 až 03/2020 zcela bez příjmů. Správní orgán I. stupně následně 8. 4. 2020 požádal Bytové družstvo S. X o sdělení, zda doposud trvá podnájemní vztah uzavřený mezi žalobcem a tímto družstvem v bytě, v němž má trvalý pobyt. Bytové družstvo na tento dotaz sdělilo, že pronajímatel ukončil podnájemní smlouvu s žalobcem ke dni 30. 5. 2019. Následně byl žalobce přípisem z 16. 4. 2020 vyzván správním orgánem I. stupně, aby sdělil adresu svého skutečného pobytu, vyplnil tiskopis „Informace o užívaném bytu (obývaném prostoru)“, neboť jím uváděná adresa trvalého pobytu je sice adresou bytu, který v minulosti užíval na základě podnájemního vztahu, ovšem podnájemní vztah byl ukončen k 30. 5. 2019 a nemůže se tak jednat o adresu faktického pobytu. Správní orgán rovněž požadoval sdělení, jakým způsobem si žalobce dosud zabezpečoval základní životní podmínky, když pracoval naposledy v prosinci 2014, od té doby nedoložil žádný příjem, neuvedl žádného zaměstnavatele. Příspěvek na živobytí pobíral do května 2018. Žalobce byl rovněž vyzván k tomu, aby sdělil, k jaké změně sociálních a majetkových poměrů u něho došlo, když prohlašuje, že jeho sociální a majetkové poměry jsou od března 2020 takové, že mu neumožňují překonat nepříznivou situaci vlastními silami, ačkoli z doložených podkladů vyplývá, že se jedná o situaci beze změn. Užívá-li byt společně s dalšími osobami, je nezbytné je doplnit do žádosti, případně doložit, že společně nehospodaří. Na tuto výzvu žalobce v písemném sdělení z 4. 5. 2020 uvedl, že adresa trvalého pobytu je současně adresa pro doručování. Adresa skutečného pobytu není známa, neboť je bez přístřeší. Někdy přebývá u syna P. M., a kde se dá. Není vlastníkem mobilního telefonu, proto nelze uvést telefonický kontakt. Od ledna 2015 je v evidenci úřadu práce a pobíral dávky hmotné nouze s jistými přestávkami (žil ze stavebního spoření, přeplatků za nájemné, zápůjček), nepracoval ani nepodnikal. Svoje základní životní potřeby si zabezpečoval zejména zápůjčkami, z nichž hradil zdravotní pojištění v 09/10 2019. V současné době si není schopen zabezpečit základní životní potřeby. Vyčerpal všechny prostředky z poslední zápůjčky (10/2019) a také všechny možnosti zvýšit si příjem vlastním přičiněním, proto se obrací na stát. Ze spisu se dále podává, že správní orgán I. stupně poté opětovně vyzval žalobce k upřesnění okruhu společně posuzovaných osob, doložení podkladů souvisejících s užíváním bytu, dále doklady o skončení podnájem, údaje o tom, kým je hrazeno SIPO, když sdělil, že dosud žil z přeplatků na nájemném atd. Dále bylo po něm požadováno doložení dokladů o ukončení stavebního spoření, neboť uvedl, že šlo dosud o jeden ze zdrojů k pokrytí nákladů na zajištění životních podmínek, ovšem v předchozích řízeních vždy prohlašoval, že stavební spoření nemá. Není zřejmý původ zápůjček, neboť je osobou, která je zcela závislá na sociálních dávkách, prokazatelně bez jakýchkoli příjmů, a

to od února 2015. Správní orgán žalobci sdělil, že existují tak pochybnosti, zda se jednalo o zápůjčky, ačkoliv není osobou, která by měla legální zdroj příjmů k jejich splacení. Lze vycházet rovněž z potvrzení OSBD – vlastníka bytu, že náklady za užívání bytu dvěma osobami na základě platné podnájemní smlouvy jsou řádně hrazeny. Byt dosud užívá, a pokud náklady nehradí, může se jednat o bezúplatné plnění, popř. dar, což lze považovat za příjem. Dne 27. 5. 2020 správní orgán I. stupně obdržel sdělení paní M. F. (pronajímatelky bytu syna žalobce pana P. M.), která sdělila, že syn žalobce užíval družstevní byt na základě smlouvy o podnájmu ze dne 1. 9. 2017. Dle smlouvy s ním bydlel i žalobce, který se na podzim roku 2018 odstěhoval do Ostravy. Jelikož P. M. neuhradil nájemné od července 2018, obdržel k 28. 2. 2019 výpověď z podnájmu. K tomuto datu se neodstěhoval a byla tedy nucena podat žalobu na vyklizení bytu. Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále bylo panu P. M. nařízeno byt vyklidit. Příjemcem částek z vyúčtování, stejně jako plátcem nájemného a služeb je paní F. Energie jsou napsány na pana M., zda jsou hrazeny, neví.

9. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce 1. 6. 2020 na předchozí výzvu správního orgánu I. stupně, sdělil, že mu není zřejmé, z jakého důvodu požaduje správní orgán upřesnit okruh společně posuzovaných osob. Tuto skutečnost uvedl v žádosti. Žádné doklady související s užíváním bytu nemá, SIPO nehradí. Z přeplatku za nájem žil před více než 3 lety. Tyto přeplatky byly úřadu práce doloženy. Stavební spoření bylo skončeno před více než 3 lety a bylo taktéž doloženo. Zápůjčku obdržel před rozhodným obdobím naposledy v 10/2019. Jakým způsobem bude hradit závazky ze zápůjčky je ryze jeho osobní věc a pro rozhodnutí o dávce je tato skutečnost naprosto irelevantní. Žádné bezúplatné plnění ani dar v rozhodném období neobdržel. Konstatoval, že řádně dle pokynů vyplnil příslušné tiskopisy včetně příloh. Není mu tedy známo, jaké konkrétní nedostatky v jeho žádosti požaduje prvoinstanční správní orgán odstranit. Opakovaně uvádí, že nemá žádný movitý ani nemovitý majetek, není vlastníkem žádného bankovního účtu ani k žádnému nemá dispoziční právo. Adresa trvalého pobytu je současně adresa pro doručování. Faktický pobyt nemá, je bez přístřeší, legální příjmy nemá, ilegální taktéž. V rozhodném období žádné zápůjčky neobdržel. Pokud by měl, nežádal by o dávku pomoci v hmotné nouzi.
10. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 8. 6. 2020 č. j. 21974/2020/BRU, kterým žádost žalobce o dávku příspěvek na živobytí zamítl podle § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Zamítnutí žádosti správní orgán odůvodnil závěrem, že žalobce ani po písemné výzvě nedoplnil své podání a neuvedl všechny osoby, které jsou dle příslušných ustanovení zákona o životním a existenčním minimu osobami společně posuzovanými.
11. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2020 č. j. MPSV-2020/168502-923 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, ovšem s jiným závěrem, totiž že ze skutkových zjištění plyne, a to bez důvodných pochyb, že žalobci nemohl být příspěvek na živobytí přiznán kvůli nesplnění jiné zákonné podmínky. Tou je, že žalobce není osobou, která si nemůže svůj příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním. Žalovaný konstatoval, že žalobci je 51 let, je tedy mužem středního věku. Je schopen se dle vlastních slov přesunovat z místa na místo, podle počasí venku, vlastními silami se snaží žít, jak to jde. Jeho věk, zdravotní stav, vzdělání i zjevně dobrá orientace v běžném životě mu tedy velmi dobře umožňují, aby se o své živobytí staral sám a nehledal pomoc u státu formou příspěvku na živobytí. Dle

žalovaného stát nemá právo nutit žalobci nějaký způsob života, nemá však také povinnost žalobcův život financovat, je-li schopen si prostředky k němu opatřit sám. Žalovaný poznamenal, že žalobce pobíral příspěvek na živobytí naposledy v květnu 2018. V evidenci uchazečů o zaměstnání byl od 2. 1. 2015 do 31. 8. 2019, kdy byl z evidence vyřazen na vlastní žádost. Opětovně se do evidence uchazečů o zaměstnání zaevidoval dne 1. 11. 2019. V době, kdy nepobíral dávky pomoci v hmotné nouzi, tj. od června 2018 do dne podání žádosti o dávku 31. 3. 2020, nebylo pro žalobce zjevným problémem zajistit si finanční prostředky na živobytí, ať již zápůjčkami či jinými zdroji příjmů. Žalovaný dále uvedl, že i přes dosažené několikanásobné vysokoškolské vzdělání žalobce nebyl dlouhodobě nikde zaměstnán. Vyslovil názor, že u vysokoškolsky vzdělaných osob, zejména pak s doktorandským vzděláním, je předpoklad, že jejich zaměstnanost je dosti jednodušší, než u osob bez vzdělání. Poznamenal, že žalobce se navíc přestěhoval z Bruntálu, kde je nezaměstnanost značně vysoká do Ostravy, kde je větší šance uplatnění se na trhu práce. Žalovaný uzavřel, že žalobce si může žít, jakým způsobem uzná za vhodné, ale „za své“. Stát jej podporovat nemusí.

12. Podle ust. § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona o životním a existenčním minimu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Osoba se nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob a) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), nebo b) dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služeb s bydlením bezprostředně spojených, přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.
13. Podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) téhož zákona, je žadatel o dávku povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav.
14. Krajský soud předně dospěl k závěru, že ve vztahu k závěru, že žalobci nemohl být příspěvek na živobytí přiznán kvůli nesplnění zákonné podmínky, kterou je že si žalobce nemůže svůj příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním, rozhodl žalovaný na základě řádně zjištěného skutkového stavu, neboť vše co bylo pro posouzení důvodnosti žádosti žalobce ve vztahu ke splnění uvedené zákonné podmínky třeba zjistit, bylo zjištěno a je součástí správního spisu. Současně je třeba zdůraznit, že systém dávek pomoci v hmotné nouzi je nastaven tak, aby z něj čerpaly dávky jen osoby, které se nacházejí v hmotné nouzi a má sloužit k jejich hmotnému zajištění až v okamžiku, kdy nelze jejich základní životní potřeby zajistit jiným způsobem. Primárně je každý povinen postarat se o své potřeby sám. Vzhledem k subsidiární povaze základního práva zakotveného v článku 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod musí být jednou za základních podmínek pro uznání za osobu v hmotné nouzi i skutečnost, že si posuzovaná osoba, popř. osoby s ní společně posuzované, nemohou zvýšit příjem vlastním přičiněním. Zvýšením příjmu vlastním přičiněním se

rozumí zvýšení příjmu vlastní prací, řádným uplatněním nároků a pohledávek nebo prodejem či jiným využitím majetku a vyžaduje se za podmínek stanovených v § 11 až 14 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Osoba, která prokazatelně neprojevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, se přitom podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi nepovažuje za osobu v hmotné nouzi. Krajský soud sdílí názor žalovaného, že žalobce není osobou, která si nemůže svůj příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním. Soud souhlasí s žalovaným, že věk žalobce, jeho zdravotní stav i dobrá orientace v běžném životě, jak plyne i z jeho podání, která jsou součástí správního spisu, žalobci velmi dobře umožňuje, aby se o své živobytí staral sám a nehledal pomoc u státu formou příspěvku na živobytí. Žalovaný zcela přiléhavě v tomto směru odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Ads 258/2018-70. Shodně s žalovaným také soud zastává názor, že stát nemá právo nutit žalobci nějaký způsob života, nemá však také povinnost mu jeho život financovat, je-li schopen si prostředky k němu opatřit sám. K argumentaci žalobce, že od dubna 2019 do října 2019 oslovil více než 50 zaměstnavatelů a vždy byl odmítnut a že pracovní pozice, o něž se ucházel, byly nejrůznějšího charakteru od vedoucích zaměstnanců přes obchodní zástupce až po asistenty, krajský soud uvádí, že zvýšení příjmu vlastním přičiněním, jímž se rozumí zvýšení příjmu vlastní prací, nelze zúžit tak, že se tím míní zvýšení příjmu vlastní prací dle dosaženého stupně vzdělání, takto získané odbornosti a představ žadatele. Může to být jakákoli trvalá práce i nekvalifikovaná či práce příležitostné. Soud souhlasí s názorem žalobce, že způsob jeho živobytí spočívající v tom, že v minulosti žil ze zápůjček apod., je dlouhodobě neudržitelný. Tím spíše měl žalobce i s ohledem na to, že v době rozhodné nebylo problémem vzhledem k obecně známým celkovým poměrům na trhu práce v České republice si na živobytí vydělat, a to i prací nekvalifikovanou, zvýšit si svůj příjem vlastní prací.

15. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 9. 2021

[Zadejte text.]

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje